

Делта Те

Брой 7, Сезон II

30 януари 2006 г.

цена 50 ст.

ЕГ „Пловдив“ - МОЯТ ВТОРИ ДОМ

Свидните спомени на една бивша ученичка

ЕГ „Пловдив“. Моето любимо училище! Макар и вече нейна бивша възпитаничка, Езикова гимназия „Пловдив“ винаги ще си остане моят втори дом. Спомням си 15.09. на не чак толкова далечната 2000 г. Сякаш беше вчера, а от онзи ден изминаха вече 5 години. Тогава се чудех защо на нас, осмокласниците, ни викат зайци (то всъщност си е традиция). Сега, като се замисля, това е най-точната асоциация, като се имат предвид разтревожените лица, с които наблюдавахме съучениците ни от по-горните класове – раздавачите на зеле и моркови. А за нашата уплаха имаше още една причина. Ние бяхме „Д“ клас, а който е бил „Д“ клас, или е „Д“

клас, знае за какво говоря – класен ръководител Торозова.

НО нито за миг не съм съжалявала, че съм в тази гимназия и точно в този клас. Напротив, тук прекарах най-хубавите си години, завързах нови приятелства. А и най-близките ми хора са възпитаници (по-скоро вече бивши) на ЕГ „Пловдив“. Всяко ново начало е

Сибирският студ ни връхлетя на 23 януари, точно както предвиждаха синоптиците. Още от сутринта температурите стремглаво падаха. Медицинската сестра трескаво ги измерваше от стая в стая. По обяд бяха достатъчно ниски, за да се обяви „дървена ваканция“. То не беше радост, то не беше чудо! С ухилени физиономии си тръгнаха учениците от първата смяна.

трудно. Но когато вярата, надеждата и волята да ус-

Даскалото определено не изглеждаше така през дървената ваканция

тоиш на трудностите за твои спътници в лабиринта, наречен Живот, нещата някак си се улесняват. А и сега се сещам за моето мото – „Усмивхай се по-често! Усмивката краси човека и го прави успешен.“

На страница 14

Това е наш'та страница!

5 Заешко задуше(В)но

6 За комерсиализацията и клишето

8 За едно билетче

2 Стягайте шушоните за олимпиади

13 Пред фактите и боговете мълчат

10 Он, гафче, он, бебе

Имаме си фотоклуб!

Младите ентузиастси се намериха и си основаха фотоклуб, който приема нови членове с отворени обятия. Сега те се срещат всяка събота. Споделят идеи, знания и весели моменти. Разглеждат и обсъждат снимки. Ползват различни техники, като така опознават възможностите на апаратурата си. Най-често срещат им са в „Так-

сим“, но понякога се разхождат из града, да запечатат неговата красота на лента или матрица. Оpozнават околния свят през обектива. Благодарение на невероятното си естетическо чувство и усет успяват да забележат и малките детайли, които правят привидно скучното ежедневие интересно.

Очаквайте в най-скоро време изложба на целия фотоклуб.

Стягайте шушоните за олимпиади

И тази година, както всяка друга, учениците на ЕГ „Пловдив“ с желание и изявен интерес към даден предмет ще могат да покажат знания и добро представяне на олимпиади. Със заповед от директора е определено провеждането на училищните кръгове по:

1. Астрономия (9-12 клас) – на 15 януари (неделя)
2. Информационни технологии (9-12 клас) – на 22 януари (неделя)
3. Немски език (11 клас) – на 26 януари (четвъртък)
4. Философия (11 и 12 клас) – на 30 януари (понеделник)
5. Английски език (8-12 клас) – на 7 февруари (вторник)
6. Биология (12 клас) – на 23 февруари (четвъртък)
7. Физика (9-12 клас) – на

- 24 февруари (петък)
8. Химия (12 клас) – на 25 февруари (събота)
9. География и икономика (12 клас) – до 6 март (понеделник)

10. Математика (11 и 12 клас) – на 11 март (събота)
11. Български език и литература (8 – 12 клас) на 17 и 18 февруари (петък и събота)

Защо олимпиади по биология, химия и география за втора година има само за дванайсетокласниците, не се знае със сигурност. Причината, която миналата година представителите на инспектората изтъкнаха пред председателя на училищния ни парламент, бе, че ние сме гимназия с различни профили и съответно не изучаваме материала, който се изисква за една олимпиада по тези предмети.

Другият предмет, по който

има олимпиада само за един клас, е немски език. МОН работи в сътрудничество с Немското посолство по нея. Специфичното в случая е, че победителите (т.е. тези с най-висок успех) биват изпращани на дву- или триседмични летни езикови курсове в Германия, които са организирани и съответно финансирани (разбира се) от вече споменатото посолство. Те се провеждат през лятната ваканция. Явно немците са решили да изпращат само един випуск и са избрали най-подходящия – 11 клас. Защо не 12, е логично – кой ще ти ходи по Германия, когато има да държи кандидат-студентски изпити. Пък и те завършват още май месец.

На всички участници пожелаваме успех!

Ивайло ВАСИЛЕВ

„Зелени балкани“ в защита на природата

Има ли конфликт между човека и природата? Е, мога да ви кажа, че разбирателство определено няма! Непредсказуемите засушавания и наводнения, замърсяването на въздуха, изчезването на растителни и животински видове са все доказателства за това.

Късно е да не се наемсваме в „работите“ на природата, време е, обаче, да се наемсим в „работите“ на хората. Не можем да разчитаме другите да решат проблемите ни или пък планетата ни сама да се справи с целия боклук, който изсипваме отгоре ѝ. Точно затова съществуват организации като създадената през 1988 г. „Зелена Балкани“. В момента тя е най-голямата и успешна подобна организация в България. В края на 2000та година тя може да се похвали с 4000 члена и около 400 акции, 180 от които с национално значение.

„Зелени балкани“ работи в сътрудничество с много международни и национални организации с подобни цели и интереси, а дейностите ѝ се финансират от европейски и световни фондации, борещи се за опазване на околната среда.

Защитата на природата не може да се извърши без участието на хората, живеещи в непосредствена близост с нея!

Информация за дейността на организацията можете да намерите на сайта ѝ: http://www.greenbalkans.org/index_bg.html. Пак там можете да се присъедините към 4000-те приятели на природата в България. Помогнете за съхраняването на българското природно наследство!

Надявам се поне у половината от тези, които прочетоха статията, да се е появило желание да помагат. Ако ли пък не... както казва един мой приятел: Дори Един, променил се „за доброто“, е МНОГО.

Петя ЯКОВА

Ивайло Михайлов (випуск '1992, А клас) и Анна Джурджева на 22.10.2005 г.

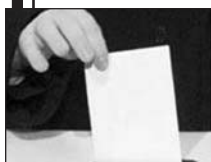
Какво ще си поискате от Дядо Коледа?

35%	Малко любов
5.45%	Джобни
8.64%	Джаджа (разбирай телефон)
16.82%	Карьера
15.45%	Баничка (тези много ми липсват)
18.64%	Жена / Мъж

Гласували: 220. Анкетата е добавена на сайта на гимназията <http://els-plovdiv.com> от Ивайло Василев на 16 Dec 2005 0:00 и е била активна: 30d 22:08:51

Къде следвате или сте следвали?

33.13%	В България
26.88%	В Германия
23.13%	В САЩ
7.5%	Другаде
9.38%	Все още уча

Гласували: 160. Анкетата е пусната в началото на създаването на сайта - преди години.

Нови попълнения, или какво става с училищния клуб „Дебати“

Поредната среща на дебаторите от училището ни ще се състои на 4 февруари, събота, от 13 часа. Място – Бингото. Надяваме се да дойдат и хора, които имат желание първа да се запознаят със същността на дебатите – това е една от главните цели на събирането ни. В зависимост от броя на новите членове ще решим какво да правим. Във всички случаи ще разясним основите и формата policy, по който дебатираме.

В началото на декември водещите Марина и аз (Иво) посетихме специален тренинг за водене на клубове, подобни на нашия. Надяваме се да бъдем от полза.

За по-напред предвиждаме срещи с опитни треньори (обучаващи в дебати), които ще помогнат на всички ни да се подготвим за предстоящите състезания – на английски език, градско и национално през лятото.

Ивайло ВАСИЛЕВ

Фотоизложба в информационния център

На 20.01.2006 (петък), в информационния център на гимназията (II ет., с/у голямото стълбище) беше открита фотоизложбата на Георги Стоилов, 11-а. Тя представлява скромна ретроспекция на 2005 година, пречупена през призмата на един обикновен гимназист. В нея всеки може да намери по нещо интересно – пейзажи, натюрморти, различни видове портрети и скичове.

Изложбата е аранжирана от г-жа Апостолова и г-жа Динчева с много изкусна композиция от медни духови инструменти, които двете учителки са спасили от калта в мазетата след наводнението. Хубавото сега е, че макар и да не могат да изпълняват предназначението си, те отново служат на изкуството.

И така, ако проявявате интерес към фотографията или просто ви се намира свободно време, то посетете информационния център и едва ли ще останете недоволни, ако ли не, то поне ще си припомните щастливите мигове от 2005-та.

ban4ev

Георги Стоилов

Нова преграда на пътя пред училище

Първо, общината ни сложи светофар, но нашата свободолюбива душа не ни даде право да го ползваме.

Затова заградиха и най-краткия път до кафенетата на болницата, едно от малкото места за забавление наоколо. Не можем да се оплачем, че хората не мислят за нас. Вярно, че през дъждовния сезон може да се наложи да вървим доста, за да заобиколим локвите гигантикус, но пък пресичането ще е малко по-безопасно. Пък и да се смислим над милите хора зад воланите. Представете си, че сте шофьор (ако все още не

сте). Рано сутрин е, още не сте изпили първото си кафе и мисията „Поддържане на очите отворени“ изглежда невъзможна. Изведнъж някъде във все още спящото ви съзнание проблясва зелено – знак за тръгване... в следващия момент група развихрени тийнейджъри връхлитат пътя ви от всички страни с единствената цел да стигнат до другия край на улицата. Е, как да не се шашне човек.

Така че милост и внимавайте, като пресичате.

Моника, 11-ж

Благодарение на своевременната реакция на майстора, седалките в 39-ти кабинет, които известно време бяха на изчезване, са си вече на мястото.

Дарение от випуск-1980

Като подготвяхме срещата си по случай 25-годишнината от завършването на гимназията, ние от випуск-1980 решихме да направим дарение на гимназията. На самата среща миналото лято всеки присъстващ даде поне по толкова, колкото струваше вечерята, във фонд с тази цел. Около 15 човека дадоха чувствително по-големи суми.

Със събраните пари закупихме и предадохме на ръководството

на гимназията телевизор с масичка, CD дек с тонколони, още един CD дек и безжичен микрофон. Бих предложил други випуски да ни последват – а защо не и надминат. Хляди сме завършили Английската гимназия от 1963-а насам, дори и с малки индивидуални пожертвувания можем да постигнем много.

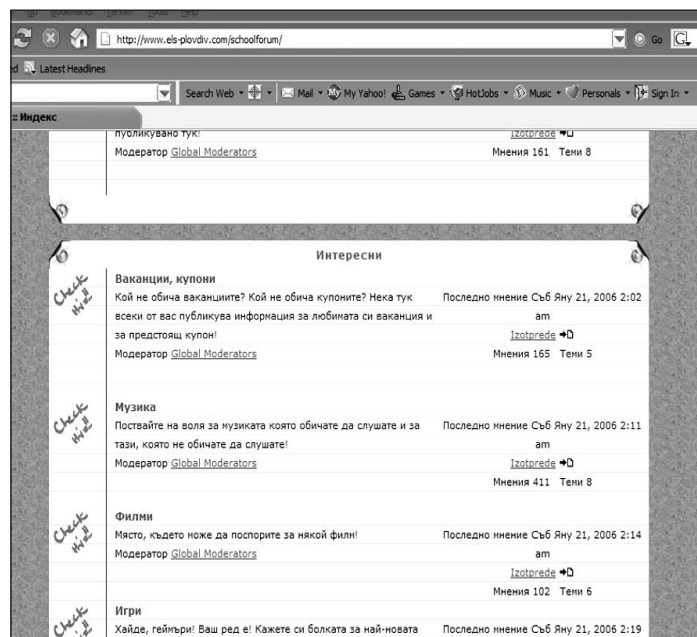
Това, което сме получили всички ние, завършили ELS Пловдив, не може да се из-

мери или изплати. Редно е, всеки според силите си, да подпомогне нашето училище, за да продължи да бъде първокласна учебна институция.

Ако тази идея предизвика интерес, нека помислим и за alumni association – доброволна организация, която да се занимава трайно с подкрепа на гимназията. Такава организация вършат много полезна работа към хиляди училища в САЩ.

Иван МАНЕВ

Нещо повече за училищния форум

Впечатляващ нов гуизайн

В миналия брой на вестника ви споменахме за новият форум на гимназията: <http://www.els-plovdiv.com/schoolforum/>! Форумът вече е посещаван от повече хора и комуникация вече

съществува. Най-различни хора от гимназията обсъждат неща, които ги вълнуват.

Най-много популярни теми има в раздел **Музика**. Там **Underground Hip Hop** и **Еминем vs 2pac** се оказаха най-интересни за потребителите, макар че в **Текстове на песни** също имаше доста постове.

В раздела **Ваканции и купони** най-заинтригуваща се оказа темата за алкохола, кръстена: **Пиенето**.

Интересен за потребителите се оказа и раздела **Новини** в категорията **За ЕГ „Пловдив“**. Там най-много се обсъждаше проблема с пушенето в двора на училището. Това са най-дискутираните във форума теми. Остава да си пожелаем още активни потребители и добро развитие на форума. Заповядайте! Ние ви очакваме!

Administrator

Мартина Маркова:

Най-важни за мен са семейството, здравето и работата

Визитка

Име: **Мартина Маркова**Преподавател по: **математика**Стаж: **близо 33 г.**Зодия: **Лъв**Рождена дата: **06.08.1949 г.**

Девизи: **Прави каквото трябва, пък да става каквото ще; Сторено то добро огън го не гори, вода го не потапя; Едно „днес“ е повече от две „утре“; Надеждата умира последна.**

— **Откъде идва страстта ви към математиката?**

— Явно съм носела математическото начало още от малките класове. Бях в 1-ви клас, когато наш гост ми зададе задача, която реших, без много да се замислям, и това го изненада, защото други деца на моята възраст не бяха я решавали. После в училище, когато идваше родител, който роптае срещу трудните задачи в учебника, учителят ме влигаше на дъската, за да решавам задачи, които родителят посочи. Но най-вече моите способности по математика се развиха от 5-и до 8-и клас. Имахме много строга, вискателна и добра математичка.

— **Какъв трябва да бъде перфектният ученик-математик и срещали ли сте го вече?**

— Перфектният ученик-математик ли? Да, срещала съм, и то много такива в тази гимназия. Това са ученици, които, освен че притежават математически заложби, притежават и любовта към математиката, а още — и трудолюбието, упоритостта и постоянството да решават задачи. Тези ученици обичат предизвикателствата, които им поднасят трудните задачи, и не намират покой, докато не ги решат.

— **Как решихте да станете учител? Какво най-много ви допа-**

да в тази професия?

— Искях да следвам право, баща ми искаше медицина, а стана така, че записах математика. Не бях мислила да ставам учител. Обичам обаче работата си, обичам учениците. Най-много ми допада признателността от страна на ученици и родители. Например, Александър Куртенов от 10-6 клас тази година беше на световна олимпиада по астрономия в Китай. Завършвайки се, той дойде при мен с думите: „Госпожо, ако няхах тези познания по математика, аз нямаше да мога да се справя със задачите на олимпиадата.“ А сега на свой ред ще използвам случая да кажа: Александър, благодаря ти за тези думи, макар че постиженията ти са плод на твоя личен труд.

— **Кои са трите най-важни неща за вас в живота?**

— Семейството, здравето, работата.

— **Известно е, че преди години сте преподавали в Африка. Как се решихте да заминете?**

— Да, работих 6 години в Мароко. Не беше лесно да взема това решение — изправих се пред неизвестното, различното, пред раздялата с близки и познати.

— **Кое беше най-голямото предизвикателство в това начинание?**

— Това, че ще променя коренно своя живот и този на близките си.

— **Беше ли езиковата бариера проблем?**

— Всеки чужденец е изправен пред езиковата бариера. Едно е език да се учи в самата страна, друго е в училище. Мисля, че бързо се справих с този проблем.

— **Как ви възприемаха учениците?**

— В Мароко всяка година всеки учител има нови класове, а и самите класове са новообразувани. Така всяка година пред всеки клас трябва да извоювам авторитет, което не е лесно. Там класовете са от по 40-44 ученици, които са на възраст от 16 до 26 години. Доста от тях са дубланти (повтарят клас). Успявах да въдворя ред и дисциплина, а у много ученици и любов към математиката. Обичах ги, бях справедлива с тях и те оценявах това и отговаряха със същото.

— **Какъв е един марокански ученик?**

— Ами като всички ученици по света — има добри, има и лоши; има трудолюбиви, има мързеливи. Може би е по-добре сами да ги видите. (вж. снимката)

— **Останаха ли ви някакви трайни приятелства от Мароко? С какво най-много допринесе**

огромни пазари за всякакви пресни зеленчуци. Плодове, мляко, месо и риба имат през цялата година. Големите площи са отделени за магазини с бижута от злато, сребро, диаманти, рубини, тюркоази, перли. Залезите, които сме наблюдавали на брега, са забележително красиви — слънцето, което като разтопено злато се е разляло по повърхността на водата, а небето е обогатено с особено красиви цветове. Това са цели картини, които човек може дълго да съзерцава. Всичко това трябва да се види!

— **Посещаваха ли сте някоя друга страна освен Мароко?**

— Да, няколко — Италия, Испания, Гърция, Австрия.

— **Смятате ли да промените нещо в живота си?**

— Животът сам ми поднася промени, които аз трябва да приема.

— **Ако можехте да смените учителската професия с някоя друга, коя би била тя?**

— Архитект, адвокат, лекар.

— **Трите прилагателни, които ви описват най-добре?**

— Ще използвам характеристиката от преден випуск: говори бързо, пише ситно, обяснява хубаво.

— **За или против матурите?**

— За матурите съм.

— **Имате ли любими филми, певци или просто стил музика?**

— Обожавам музиката! Прекла-

Г-жа Маркова с учениците ѝ от Мароко

Един живописен залез в Мароко

това пътуване за вас?

— Да! Две истински приятелства. Чувствах се обогатена във всяко едно отношение.

— **Какво най-много ви впечатли в тази непозната за българина страна?**

— Всичко! Аз бях в Казабланка — 4 милионен град, който се намира на брега на Атлантическия океан. За чужденец, който за пръв път стъпва на мароканска земя, не можах да не се впечатля от тяхната медина — пазар за дрехи, обувки и др. Имат изключително тесни улици, невероятна търпеливи и любезни търговци,

ням се пред Моцарт и Бетховен! Обичам Павароти, Хосе Карерас, Монсерат Кабаие, Андреа Бочели, Бионсе, Рей Чарлз, Тина Търнър, Уитни Хюстън, Марая Кери, Валя Блаканска, Крег Дейвид и мн. др. Едни от любимите ми филми са „Аризонска мечта“, „Пърл Харбър“, „Коса“, „Отмъщението“. Има и други, разбира се.

— **Имате ли други любими науки освен математиката?**

— Астрономия.

— **Вярвате ли в себе си?**

— Да!

Провел: **Маргарита ПЕЕВА**

Заешко задуше(в)но

или който трябва
ръфа, зло не
мисли

Спомняте ли си защо избрахте това училище? Помните ли тръпката в първия учебен ден, когато плахо пристъпвахте към новите си съученици? Е, това са чувства, които са съвсем изненадващи. Училището определено не очаквахме, че тук ще ни поприятни. Със сигурност не очаквахме, че тук ще намерим толкова готини и весели хора. Без да се лъжем – всички очаквахме, да си го кажем, само защото, но хората се оказаха доста по-различни. Перфектната комбинация – амбицирани, можещи и искани. Ако забавни, готови да помогнат в трудни моменти. Ако трябва с няколко думи да определим нашия випуск, то ние сме: много сплотени, отворени към света и новите идеи и, по последни сведения, с малко по-нисък успех от предишния випуск.

Учителите оказаха съчувствие и разбиране. Макар и строги, те са отворени сърца приемат проблемите ни и ни дават съвети в трудни моменти, за което им казваме едно голямо благодаря. За изминалите четири месеца разбрахме, че за да се постигнат добри резултати, първо и най-важно е обкръжаващата среда. Определено в ЕГ-то тя е невероятна, защото всички се оказаха невероятни хора с идеи и цели в живота, за които са готови да се борят. И ако някой ни попита: „Мислите ли, че взехте правилното решение, като избрахте това училище?“ – нашият отговор ще е несъмнено „Да!“

А вие как мислите?

Началото на историята

Петнадесети септември. Нашият персонаж е осми клас и се дута объркано сред тълпите ученици, търсейки някой познат. Изключваме многото весело подадени морковчета, с които човек може да си набави необходимите количества витамини за цяла година. Героят ни колебливо се оглежда с отчайваща надежда, ала явно не му е ден. Сърцето притеснено скача ли ска-

ча. Ами сега? „Боже! Този човек дали не е от моя нов клас, май съм го виждал в автобуса...“, си мисли обърканият осмокласник. И ето той най-сетне се отправя към един самотен ученик. Събира сили и проронва: „Извинявай, ти си от 8-з клас, нали?“ Секунда-две мълчание. „Ами...“, отговаря начумереният непознат, „по мои последни сведения съм 12 клас!“ Опе! ?

Оправдаха ли се очакванията ви за това училище?

Немски паралелки:
Да - 72%
Не - 28%
Английски паралелки:
Да - 83%
Не - 17%

Анкетата е проведена сред 30 осмокласници от паралелките с немски език и 30 от тези с английски.

Общежитията - предимства и недостатъци

плюсове:

1. Кой е като нас – да учи само 6 предмета. :Р

2. Не се налага да подтичваш от кабинет на кабинет и съответно имаш повече време в междучасието.

3. Лавката е само на няколко метра (ако някой осмокласник се чудят защо качват килограми) и може да си хапваш доволно всяко междучасие.

4. По-близо сме до осмокласниците от ЕГ „Иван Вазов“, та може бързо да завържеш връзки.

5. Можеш да избягаш между двете пътечки на училищата.

6. Имаш повече свободно време, защото си само втора смяна.

7. Засичаш се в смяна с всички ученици.

минуси:

1. „Леко“ си откъснат от живота в централната сграда, от което следва, че трудно можеш да завържеш връзки с някои по-големи съученици.

2. Чувстваш се доста миниатюрен и объркан в света на по-големите.

3. Почва да ти втръсва от езика и ако не си амбициран да го научиш – bye,bye, life,bye,bye, happiness?

4. Трябва да ставаш за училище в 6 часа всеки ден.

5. Имаш изпити в края на годината?

6. Ксероксът и дирекцията са далече и често се налага в междучасието да ходиш до централната сграда.

7. Когато е зима и имаш музика или рисуване, напускаш топлината и уюта на любимите общежития.

Влюбени зайци

Все повече зайчета намират своите половинки сред съучениците в ЕГ-то. Сред трудните и мъчителни уроци забавленията през междучасията нямат край. Нека пожелаем на всички срамежливи двойки сред осмокласниците и в цялото училище – много приятни моменти заедно!

Бел. рег.: Приканваме всички оформили се вече двойки да не се срамуват повече, ами да ни се представят, за да ги представим ние на училището. Очакваме ви!

Зайци, усмирете се!

Нашето училище предлага нещо, за което другите само може да мечтаят – огромен двор, зеленина (е, не точно в този сезон) и много пейки, които имат доста успокоително действие след някоя мъчителна контролна. Ако мозъкът ви започне да пуши и не ви свърта на едно място – излей-

те отрицателната си енергия, като се разтъпчете или потичате навън, а не върху някой съученик. Все пак учим в училище, където агресията не може да вирее, и колкото по-рано всички го проумеем, толкова по-добре.

Страницата подготвиха: Mais, Mims и Ivko от осмите класове

Когато въпреки непрестанните опити и неуспехите си усилия все пак не успях да открия нещо, свършено така, че да отговаря на изискванията ми, знаех, че съм аз и само аз човекът, който може да свърши нещата така... както всъщност аз искам. Тогава се чувствах самотно различна и радостно отлъчена от тълпата, която не задоволяваше душевните ми потребности. Когато въпреки непрестанните опити и неуспехите усилия все пак не успях да отрека, че има хора, които надминават очакванията ми, вледених се и се прицелих към онези, които никога няма да могат да отговарят на изискванията на някого не просто по-добър в нещо, но и ядосан на тези, които не умеят нещото. Ядосани на мен. Аз станах част от тълпата. И ме заболя. Клише ли съм, или съм комерсиално произведение на отчаян опит да бъде различна. Непрестанно появяващите се на екраните на телевизионните предаватели в домовете ни типизирани образи диктуват ясно тенденциите, които на свой ред биват следвани покорно. И, уви, тръгват поколенията в редици с марш след безсрамните героините на „Сексът и градът“, куклите до немайкде „мачовци“ и още редица измислени герои. И така измислицата се превръща в тенденция. И днес и аз се питам към кои герои да се причисля. А изборът е пъстр до безвкусица: празна кукла Барби, красива интригантка/грозна интригантка, сексмашина (забължително да дъбче дъвка), подла приятелка, сестра на майката на втората братовчедка на леля ми, която всъщност ми е баща, крехка, но нечуплива порцеланова кукла, пънкара аутсайдер, човек на изкуството без вкус и мнение... И все забравям, че единственият избор, или по-точно, единствено себе си мога да бъда. Ако мога да се преструвам – тогава пак съм аз – клише, създадено в калп от някой висш разум (колко е висш, като работи по калп?). И все пак нека дам и по-сериозни примери за тенденцирани клишета. Няма литературно произведение, което в своята същност да не почива върху отдавна създадени текстове или поне смисъл, идеята да се съотнася към тях. Всички стойностни произведения повтарят идеи, присъстващи във фундаментални текстове като Библията (също Коран, Тора). Различен е езикът, различен е жанрът, но това означава ли, че същественото не се повтаря, означава ли, че клишетото не е клише? И все пак дали парченцата цветно стъкло не са само клишета с цел комерсиализация на оригиналността? (... И все пак аз не съм ли просто войник от редицата маршируващи към ротата на „различните“?) ... И този глупав марш...

Камелия ПЕТРОВА

В сиво

За комерсиализацията и парченцата цветно стъкло

Комерсиализацията – когато етикетът с търговската стойност стане неизменна част от нещо. Нещо материално, или още по-зле, нещо духовно. За съжаление, това е опора на днешното стремежало се към капитализъм обещаване. А нали уж всички ставаме по-добри, по-разумни, отдалечаваме се от „земните“ ценности и от користолюбие.

Световен мир. В контекста на днешния свят тези думи са така празни, сякаш съществуват само за универсален отговор на конкурс „Мис Свят 20XX“. За тези, които знаят английски, „World peace“, за тези, които знаят английски и имат чувство за хумор – „Whirlwind peace“ – две красиви думички, измишляотени от някой хитрец с не толкова красиви цели. През средновековието беше вярата, а сега е идеята за този световен мир, която подтиква хората да вършат глупости. Откъде да започна – от промиването на мозъци, от комерсиализацията на всичко, що мърда и не мърда, от войните с без/из-мислени цели, от тероризма срещу ума, душата и тялото. Средствата за масово... внушение, не унищожение, рушат успешно индивидуализацията на човек. Той не може да има мнение, защото не го иска, предпочита всичко, съдвжкано наготово. А дори да осъзнае днешния свят, се обезверява, сякаш се плаши от гротескното лице под всеобщата

мас(ка)... а не трябва... Под мнение имам предвид всичко – дори начина, по който си пиете „чароматното“ кафе сутрин, или начина, по който седите в „Милка“-автобуса на път за къде? – училище.

Грозното явление намира място дори и тук. Отскоро се разчу за новоизлюпената забрана за ползването на ксерокопирани учебници в час, при чието неспазване може дори да се стигне до уволнение на учителя, допуснал това „ужасно нарушение“.

Това не противоречи ли на съществуването на ксерокс в училище, където често се снимат цели учебници, помагала, текстове от всевъзможни източници... Ами портнерите, които рабо-

тят там и често им се налага да остават извънредно или да започват по-рано заради заформилите се опашки, как се компенсират техният труд и нерви? Забелявали ли сте цените на ксерокса, сравнете ги с тези, с които се ползват частните ксерокси около университета. Но при належаша необходимост нима има време за прещенка? По неписано правило се оскъпяват и шкафчетата, принадлежи на „култови“ личности, като баг Наво от Асеновград (които това сякаш също остава под повърхността... Дълбоките води не са тихи, а светът не е това, което е. Спрете светът от светуване, искам да слеза!

Анна

Клишетото не успя да ме преглази

колко екземпляра от един и същ човек, които си говорят едни и същи неща и са облечени по един и същи начин. Те са еднакви, като излети по калп, като ходещи клишета.

Ето какво казва Тълковният речник на българския език по въпроса що е то клишетото:

1. Изразана на метал или дърво рисунка за отпечатване.

2. Готова стереотипна фраза.

Излиза, че клишетото е нещо, което винаги ни улеснява, спестява време и усилия. Когато ежедневието ти се е превърнало в клише и когато клишетото се е превърнало в ежедневието, всичко е някак по-просто. Останалите те приемат, защото с нищо не се различаваш от тях, разговорите с нищо не могат да те изненадат и винаги имаш готов отговор. И за да се напаснеш в калъпа, който си избрал, си намиращ една „тайфа“ от себеподобни „клишета“. Звучи крайно и ако се замислим, не би било толкова страшно, ако клишетото присъстваше в нашето ежедневието на ученици просто като някакви външни белези, като стил на обличане и говорене, чрез които се опитваме да

демонстрираме принадлежност към една или друга група, т. е. нещо като закодирано „Аз мисля като теб.“ Но когато то се превърне в модел на поведение и начин на мислене, нещата съвсем не са толкова „безобидни“. За съжаление, май се оказва, че масовата култура, която ежедневно ни залива с всевъзможните си продукти, давайки ни привидно право на свободен избор, налага с всеки един от тях определен тип консуматорско отношение към света, натиква ни в някакви рамки и се стреми да ни направи колкото е възможно поеднакви. И ако е вярно, че човешкото тяло е най-голямото клише, то тя се опитва да превърне и абсолютно отрицание на клишетото, човешката мисъл, в шампа.

Дори училището, което би трябвало да ни възпитава да бъдем свободни граждани със собствена позиция, ни моделира като по шаблон. Като се разделяме умишлено на два враждувачи фланга, учители и ученици, ръководени от принципа „един срещу всички, всички срещу един“, ние превръщаме общуването помежду си в неприятно задължение. Просто преставаме да търсим индивидуалния подход един към други и целият учебен процес става просто поредното клише. Не знам дали ако не гледаме едни на други просто като на „историчката, математичката

Открийте различията... или по-скоро приликите :-)

Мразовит януарски обед. Шумна тълпа, пътека от пожълтели или окапали розови храсти и един несекващ поток от нови и нови хора, които за мое голямо съжаление и още по-голямо затруднение вървят в посока противоположна на моята. Докато решително, но безуспешно си проправям път, опитвайки се да избягна сблъсъка със спринтиращите към автобуса, които очевидно са преценили, че топлата обяд вкъщи си струва няколкото невинни жертви, пометени по пътя, та докато въпреки всичко смело вървя напред, се вглеждам в минаващите покрай мен хора. Няколко приятелски лица и толкова много познати и непознати. Възволцията продължава да се точи, а срещу мен сякаш вървят по яна

или химичката“ или 5, 14 или 21 номер, ще станем по-малко клишета, но определено клишетата в общуването ни ще станат много по-малко.

Мразовита януарска вечер. Шумна тълпа, пътека от пожълтели или окапали розови храсти. Някой пак спринтира към автобуса, готов да заплати с живота ми за топлата вечеря вкъщи. И днес оцелях, клишетото не успя да ме преглази, може би защото и аз съм едно клише.

Блага ЗЛАТЕВА

Някои се концентрират по-лесно благодарение на музиката

Някъдето и да се обърнеш в училище, неизбежно ще фиксираш някой меломан с Mp3 player или Discman. Някаква нова мода? Музиката наистина е вече част от всекидневието, а както се изрази Петя (9-к): „Това е животът! Не мога без нея.“ И наистина, ако веднъж свикнеш, трудно се отказваш от ритъма.

Да излезеш навън без Мр3то – ужас!!!

Ще трябва да търпиш досадния шум на минаващи коли и автобуси, да се примиряваш с изнервено то бибиткане и нецензурното подвикване на някой разярен шофьор. Но ако си си взел музичка, тогава пътят към училище изглежда много по-светъл на фона на любимите ти парчета. Особено когато си джъткаш самичък и няма с кого да си лафиш, тя е твоят приятел.

Ванката (11-ж) сподели:

„Музиката ти действа успокоя-

Музика в главата

ващо и ти помага да се освободиш от негативните емоции, които си насъбрал, или поне на мен ми действа супер релаксиращо.“ Тя дава възможност да освободиш напрежението, но също дава израз на човешките настроения, когато думите остават безсилни, независимо от това, как се чувстваш. Музиката може да изрази чувствата по свой си начин, но така че да бъдат разбрани от всички.

Тя е универсална и навсякъде. Там, където има повече хора на едно място, се пуска някакво парче да си свири поне за фон (в това число не влиза библиотеката). Само по улиците още не са бутнали по една радиоточка на всеки ъгъл, но това е по-скоро поради финансови причини. В училище също не разполагаме с такъв лукс, но никога не е късно...

Несъмнено музиката сближава хората

По концерти, партита хора с общи интереси се събират заради любовта си към даден стил. Но дали слушалките не създават и прегради между хората. Приятели си седят един до друг и не си продумват, защото всеки слуша своята песен. Защо им е притрябвало да си говорят, като могат да си мълчат и да си слушат музичка. Тогава защо са се събрали? Дали картинката е тревожна, или скоро това ще е нормалното състояние?

Дали ще предпочетеш Mp3player-а пред приятелите?

Тогава какво ще стане с „Любими песни за любими хора“?

Всеки има нужда понякога да остане сам със себе си. Колко пъти ти се е искало да си зарежеш GSM-а изключен, да драснеш в неизвестността с нищо друго освен мъничка машинка за музика и резервни батерии. Истинският кошмар е да ти свършат батериите... особено рано сутрин в претъпкания автобус. Някакви хора са се поразбудили вече и са пови-

А гъзуи стават агресивни без нея

шили мощно децибелите и разпрат разпалено как е минал уикендът им. На теб ти се спи, ама две не виждаш. Всяка гласна ти се забива в мозъка като пирон. В този момент идват спасителните слушалки, които те измъкват от фразкия автобус и те пращат в света на музиката. До същата практика прибягват и някои ученици в час.

За целта най-удобни са слу-

шките, за да го чуеш. Да, да, онези неща, натъкани в ушите ти! Аха, същите. Ама нека си седят! Проблемът не е в това дали концентрацията ти е на 6 постоянно. Било то в час, било някъде другаде. Музиката в слушалките понякога ти помага да намериш самия себе си, но друг път те оставя глух (буквално) за околните.

Музиката сближава хората

шалките тип „тапи за уши“ първо, защото успешно заглушават всеки страничен шум и второ – остават незабелязани за околните. За сезона обаче са по-подходящи огромните слушалки, които обхващат цялата ушна мида: Р Те са като топли ушанки, пък и са по-малко вредни за слуха, но трудно можеш да ги скриеш от зорките очи на учителя. Хммм, той май е там не за да ни варди, ами за да ни налее нещо в главите...)

Но музиката си е музика,

а сега вече и лесно преносима, безкрайно удобна за ползване по всяко време.

Но искам нещо да ти кажа! Този път не е не-

И все пак: Заедно, с музика, напрег!

Начин за релаксация? Да. Начин за самоизолиране? Защо да й го позволяваш?! И моите слушалки трудно излизат от ушите, но поне да намалим малко звука, за да чуем мига, преди да е отшумял.

Моника, 11-ж

За едно билетче

Най-накрая. Моят автобус. Не много пълен. И все пак не сядам. Сигурно ме кара да се чувствам забележима. Повече жени, стиснали чантите си. Не е ли късно, за бога?! Изтормозените им погледи ме ползват лениво. Не им пука за мен, а ме гледат тъпо. Защо? Защото кощата ми е вързана, а кецовете – не? Или защото си купих билетче, въпреки че е на безкондукторно таксуване? И аз ще ги гледам тъпо тогава. А може и да си мислят, че съм нацупена ей така, за авторитет? Е, да, ама не. Връщам се от даскало, бе, хора! 6,7,8 часа щафета, знаете к'во е, няма на вас да обяснявам! И в рани-

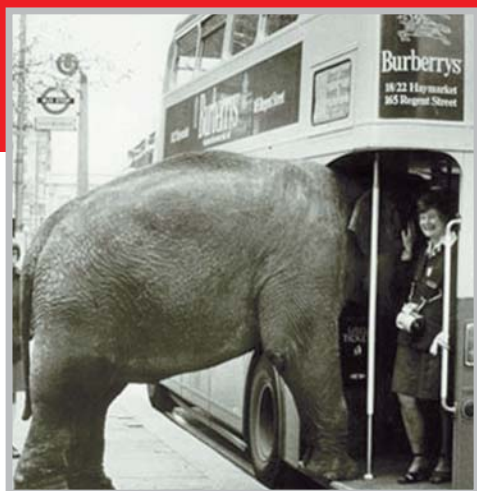
цата ми все се намиря някой изпаднал учебник наред с другите глупости. Не нося бонбони да раздавам или репи да продавам! А, не, т'ва беше тъпа шегга. Кой знае колко хора в тоя рейс си изкарват хляба с първото, което са намерили? Няма да ги гледам тогава. Пробвали ли сте да гледате навън от рейса вечер? Е, не се получава много. Анемични отражения на преуморени лица, дори моето собствено, това е, което виждам. Дано очите ми са пак на кайма и само си въобразявам. Седят кротко по седалките и си чакат спирката. А какво чака тях въкъщи? Или няма къде да ги чака? Усеждам, че съм

се разшавала прекалено много, озъртайки се. Студентите до вратата са единствените, които си говорят тихичко. Млади, интелигентни лица... и премръзналата ръка на момичето, стискаща папка. Подпийнал работник ми се хили насреща. Май само на него му е весело в тоя разбъркан рейс. Добре, че слиза, с цикламеното яке и розовите обувки, няма ли да си гледа през прозореца, ами така ме е зяпнала?! Осъзнавам, че това е възрастна жена и че не се е докарала, както си мислех, а просто се е опитала да съчетае това, което е останало в гардероба ѝ, горе-долу добре. Преглъщам. Дядото

до нея кашля от време навреме. Това сега не ме дразни. Даже скейтърчето най-отзад спря да ме разучава. От гимназията до центъра не ми млъкна устата от простотии, а сега стоя сама и мълча. Смених автобуса, смених и кожата си. Уморих се да се правя на интересна.

Студентите слязоха и си забравиха речника на седалката. Махнах им, но беше късно. И тъмно. Исках да слеза, за да им го върна. Но не го направих.

Изпреварва ни друг, по-голям и по-осветен рейс, с повече пътници. И жуженето на гласовете им можеш да си представиш,

като ги гледаш през две стъкла. А нашият се търкаля в тишина.

Да, но си е наш. Има място за всички. Нищо, че половината са без билети. И ще ни заведе до въкъщи. Усмивкам се тъжно и тръгвам да слизам. А хората от седалките ме изпратиха с поглед.

Знам го. Както и че някой от тях също се усмивнаха тъжно. Не го видях. Но съм сигурна. Никога повече няма да ги видя – нали смачках билетчето...

Като се замисля, идеята с бонбоните не беше чак толкова лоша.

Мира, 9-к

ПОЕЗИЯ

Трептящи струни на китара,
Потръпва въздухът във мен,
Душата ревностно прокара
През мислите ми ярък ден.
Свещ в стаята гори,
А пламъкът притихнало слухти.
Копнеж неизказан в мен памти
И два силуета. Сами.
Блясък в очите му трепти,
Какъвто и във моите, нали?
И думи мислено реда,
Безсилна да ги промълвя.
Докосва голото ми рамо
И потъвам във въздишката му аз,
но се ражда чувство поругано
и денят остава в мрак.

Надежда ДИНКОВА

Край морето

Тихо, бавно вълните разбиват се покрай скалисти, стръмни брегове, самотен фар едва проблясва сред почерняло от тъга море.

Бавно спускат се вечерни мъгли, самотно пеят капчиците дъжд. Сега стоим с премрежени очи, и търсим утеха назнайно къде.

Леко приплъзват се ледени пръсти, откряват врата към зимни студове, там нейде далече кънтят смехове, Там нейде самотно плаче дете.

Маргарита ПЕЕВА

ВИЗЮИ

Личността на Ботев в писмото до Тодор Пеев

Че големият е във всичко голям, е във от съмнение, както и че великият е във всяка своя постъпка велик. Писмото на Ботев до Тодор Пеев е на пръв прочит една тривиална размяна на любезности между двама души. Такива писма като Ботевото обаче не са проста размяна на любезности. Поетът и в писмото си е поет, бунтарят и в писмото си е бунтар. Това, което впечатлява, е начинът, по който вътрешният бунт излиза навън, а индивидуалното самобичуване се разпростира и върху обкръжаващия човека свят. Мисълта за самия себе си и за жалкото, безсъдържателно живее сред също такива жалки и безсъдържателни човеци води поета от началото до края на писмото. Краят, впрочем, остава отворен.

Писмото до Тодор Пеев, освен че създава впечатлението за една разностранна и благородна в помислите си личност, оставя у нас чувството за раздвоение у тази личност. Ботев съзнателно оставя на заден план грижата за семейството, понеже той някак си не може да се примири с факта, че е двама души наведнъж. За нас, като читатели на писмото, личността на поета само печели от тази показана невъзможност да се еманципира той от дребните страсти и от нерешимите семейно проблеми. Ние виждаме поета не просто като бунтар, а като човек, чийто бунт е насочен към самия него. Той всъщност не пише писмо до Тодор Пеев, а пише писмо до себе си. Това е един съдържателен, гневен и обективен разго-

вор за голямото и дребното, за великото и смешното, за титаните и пигмеите, за всичко онова, от което народът ни чака да дойде неговото освобождение. Ботев съзнава, че това е материалът, друг просто няма, но едновременно с това е убеден, че именно малките хора са в основата на големите събития. Природата, според Ботев, не е обидила народа ни и му е дала всичко, ако би искал той да се захване с бъдещето си. И именно тук е различието между великото и нищожното. Поетът е тръгнал и си търси следовници, но следовниците си кротуват под благия поглед на всевишния и никому не минава през ума, че се искат жертви. Питането на Ботев е, макар и прикрито, защо все едни и същи човеци ще търсят смисъла, а други ще го намират наготово и пак ще им се вижда малко. Писмото до Тодор Пеев кънти с всяка своя дума. „Аз ще направя ръцете си на чукове, кожата си на тъпан и главата си на бомба, пък ще изляза на борба със стихииите...“ Ето, заради това велико изречение е написано писмото. И именно заради това неговият адресат не е някой си Тодор Пеев, а народа български. За съжаление, писмото стига до Ботевия приятел и съратник навреме, но до народа то не стига. Не е прав Ботев. Големите пишат историята, малките я четат.

Николай ВЪРШИЛОВ,
11-и

Бел. рег.: Публикуваме този текст във връзка с рождена гата (6 януари) на Ботев.

Яна:

Мечтая за Оскар

До абитуриентския бал остава все по-малко време и повечето дванадесетокласници вече са обхванати частично от треската, че няма повече да бъдат заедно със съучениците си, и гледат да си наваксат изминалите почти пет години, в които не са били кой знае колко близки със съучениците си. Затова сега ви представяме златната възможност да се запознаете отблизо с победителката в конкурса за текст на песен ЯНА, 12-а!

щеше да е хубаво, ако можех да спя до обяд.
— **Хващаш златната рибка**

ТЕ ПОБЕДИХА

Песента, чийто текст ви представихме в миналия брой, беше „Sealed with a Kiss“ на Jason Donovan. А победителят в конкурса е Яна, 12-а.

— Опиши се с 5 думи!

— Добричка, умна, весела, сладка и руса :)

— **Кажки ни нещо, което никой не знае за теб!**

— Никой не знае, че всъщност съм скромна и срамежлива — **Какво обичаш да правиш в свободното си време?**

— Да излизам с приятели, да гледам филми, да пазарувам и да правя уебстраници.

— **Какво те прави щастлива?**

— Хубавото време и добрите приятели.

— Усмиваш се, когато...

— Ми разкажат виц за блондинки или просто чуя нещо смешно.

— **Мръщиш се, когато...**

— Някои съученици ме дразнят и когато нещата не се получават, въпреки усилията, които полагам.

— **За какво мечтаеш?**

— За Оскар. Може и за поддържаща роля, не съм толкова претенциозна.

— **Какво си казваш всяка сутрин?**

— Че не ми се ходи на училище и колко

и имаш право на 3 желания. Какви ще са те?

— S-класа, Кико да ми е шофьор и световен мир! — това несериозно. А сега сериозните — всичките ми близки да са здрави, да ме приемат, където искам, и да продължа да поддържам връзка със съучениците си и след бала.

— **Последната книга, която прочете, е...**

— „Хладнокръвно“ на Труман Къпоти (всъщност я препрочетох)

Последният филм, който гледа, е... „Плут-

ница кучета“ на Тарантино. И сега търся време да изгледам „Родени убийци“, пак на Тарантино.

— **Последният път, когато каза на някого „Обичам те!“**, беше...

— Вчера. Казах го на брат ми.

— **И накрая, разкажи ни някоя идиотска история от годините ти в ЕГ „Пловдив“!**

— Част от класа бяхме на хижа, но не ни пуснаха вечерта да излезем. И ние към 23:00 часа скачахме от терасата, за да се разходим в гората. По средата на пътя обаче ни пресрещна хижарят и ни заплаши с полиция, ако не се приберем. И най-тъпото беше, че после не ни пусна обратно в хижата и пак трябваше да минаваме през терасите.

Провел: Надежда, 12-а

Делта Те обявява конкурс!

Познайте изпълнителя и името на тази песен и ни ги изпратете на e-mail-а или пощенската кутия в училище заедно с име и клас, а може и други координати, за да ви издирим по-лесно, и един от вас може да спечели нашата специална награда! А тя е: представяне в следващия брой с интервю и снимка. Печелившият ще бъде определен чрез жребий.

*The heart is a bloom
Shoots up through the stony ground
There's no room
No space to rent in this town*

*You're out of luck
And the reason that you had to care
The traffic is stuck
And you're not moving anywhere*

*You thought you'd found a friend
To take you out of this place
Someone you could lend a hand
In return for grace*

*It's a beautiful day
Sky falls, you feel like
It's a beautiful day
Don't let it get away*

*You're on the road
But you've got no destination
You're in the mud
In the maze of her imagination*

*You love this town
Even if that doesn't ring true
You've been all over
And it's been all over you*

*It's a beautiful day
Don't let it get away
It's a beautiful day*

*Touch me
Take me to that other place
Teach me
I know I'm not a hopeless case*

*See the world in green and blue
See China right in front of you
See the canyons broken by cloud
See the tuna fleets clearing the sea out
See the Bedouin fires at night
See the oil fields at first light
And see the bird with a leaf in her mouth
After the flood all the colors came out*

*It was a beautiful day
Don't let it get away
Beautiful day*

*Touch me
Take me to that other place
Reach me
I know I'm not a hopeless case...*

ВЛЮБЕНИТЕ ДВОЙКИ В ЕГ

Ваня и Мартин, 11-е

Тя е от Асеновград, той е от Пловдив. Училището ги среща в осми клас, а от девети вече ходят. Януари направиха 2 години, а са все така неразделни и влюбени, както в началото! Всички им пожелаваме много щастливи и незабравими моменти заедно!

С обич, 11-е

БЛИЗНАЦИ

Данаул и Красимир, 10-з

Илиян и Игнат, 10-ж

Оп, гафче, оп, бебе

**Често се случват „гафове“
в секса и любовта.
Ето някои от тях**

Гаф 1: На опаковките на презервативите пише, че са 97% сигурни. А останалите 3%?! Горките хора, които попадат в тях, нали? Е, аз не съм попадала в тях, но съм чувала много трагични истории как на еди-кой си му се скъсал презервативът или как на някой друг му се изхлузил (не ме гледайте въпросително, не знам как е възможно това). Ами сега? Застава изправен, с отчаян поглед, вперен в слюзестото нещо, наречено презерватив, докато си представяш бебешки колички и памперси.

Решение: Без паника! Има няколко неща, които могат да се направят. Например момичето може да си сметне цикъла и да види каква е вероятността да забременее

хапче, цикълът се „пообърква“ мъничко, тъй че да не се стреснете, ако изведнъж ви дойде или пък ви закъснее прекалено много. Не е препоръчително такива хапчета да се приемат повече от два пъти в месеца.

И последното най-радикално решение е... абортът. Той обаче е спорен въпрос, защото съществува риск от стерилитет, но пък... кой иска бебе на 17?! Изборът в случая е

колички и памперси се завъртат над главата ви също както пиленцата по анимационните филми, когато някой се удари или бъде ударен силно по главата.

Решение: Решенията са подобни на гореспоменатите. Само че, преди да хукнете за Postinor Duo, трябва да знаете, че ако са минали по-малко от 12 часа от часа, в който е трябвало да бъде изпито последното хапче, всичко е наред. Просто гледайте да не го забравите и този път и никакви колички няма да ви безпокоят повече. Лошо става, ако са минали повече от 12 часа или са изпуснати

ГАФ 1: Застава изправен, с отчаян поглед, вперен в слюзестото нещо, наречено презерватив, докато си представяш бебешки колички и памперси

ГАФ 5: Няма решение

повече от 2-3 хапчета.

Разбира се, винаги остава и надеждата, че всичко ще се оправи от само себе си... Може пък, ако прекалено силно повярвате, че никакви бебета и никакви болести няма да ви сполетят, това да се случи. Аз обаче не го препоръчвам горещо. Както се казва, „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ“.

нее по времето, по което трагедията се е състояла. Най-опасно е към четиринайстия ден от цикъла, защото тогава е овулацията. За побезопасни се считат дните непосредствено преди да и „дойде“, по време на и след това. Разбира се, това пак си е рисковано, защото има случаи на забременяване дори по време на месечното неразположение!

Ако не ви се рискува или пък установите, че сте уцелили точно

ва да се случи. Аз обаче не го препоръчвам горещо. Както се казва, „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ“.

Гаф 2: „Оле, пропуснала съм да си изпия хапчето!“ Тази мисъл е особено неприятна, когато ви сполети, докато си лежите кротичко в леглото с момче до вас и двамата сте потни и изморени – явни признаци, че НЕЩО току-що се е случило (без употребата на презерватив). Тогава познатите бебешки

Тогава сценарият „спукан презерватив“ се повтаря. И пак ще повтори – без паника! Всяка минута притеснение скъсява живота.

Гаф 3: Този гаф е по-скоро хипотетичен, но се чувствам длъжна да го споделя с вас, защото изходът му може да е летален. НЕ се шегувам! Става въпрос за така нареченото „духане“, „свирки“, „френска любов“ или както там ви харесват. Не бързайте да се гнусите! Това е обичайна практика сред много двойки, макар че повечето момичета го смятат за унищително и в стил „порно“. Едно момче веднъж ми каза, че всъщност е точно обратното, защото в този момент момичето има изцяло контрол върху партньора си. Зъбите са доста остро и опасно оръжие все пак. С тях обаче единствената вреда, която може да бъде нанесена, е момчето изведнъж да се превърне в момиче (не че това е малко зло?). Мнозина не са чували, че съществува друга, много по-голяма опасност за мъжката половинка. Макар че този тип удоволствие е наречен

„духане“, ако наистина духнеш в пениса на момче и в каналчето му влезе въздух, това може да го убие. Буквално! Така че, като казвам, че в такъв момент момичето е господарката, точно това имам предвид.

Решение: Решението е просто – не духайте (в най-буквалния смисъл на думата)! А ако се чудите дали при момичетата е същото – не е. Единственият по-неприятен ефект от духането в женски гениталии е тяхното изсъхване. Тъй че, момчета, този път вие сте прецакани. Sorry!

Гаф 4: Една много влюбена двойка (или по-скоро много пияна) не могли да си устоят на един купон и просто трябвало да го направят. Като добросъвестно използвали презерватив. Или поне така си мислели до момента, в който решили да го свалят, но не открили нищо за сваляне! Е, това е гаф, а?

Решение: За да не се повтарям, ще кажа, че решенията на гаф „спукан презерватив“ и „пропуснато хапче“ ще свършат работа.

Гаф 5: Много е неприятно, ако някой те спипа по време на близости с гаджето (или някое друго момче/момиче). Но най-кофти е, ако този някой принадлежи на родителското тяло. Ужас!

Решение: Няма решение!

Ако сте имали не-късмета да направите други гафове, споделете! Засега ви пожелавам: лека и безаварийна... нощ...лъв, любов?

Рету, илюстрации Лъчо

Знаете ли, че...

❖ Някои яйцеклетки могат да останат в латентно състояние в продължение на повече от 40 години, преди да достигнат зрелост в овулационния цикъл.

❖ Спонтанните аборти на мъжки зародиши са повече, отколкото на женски. Независимо че при зачеването съотношението между мъжки и женски зародиши е 160:100, при раждането то е 105:100.

❖ Римляните смятали, че е неуместно да се прави любов

преди падането на нощта или в осветена стая, както и жените да се разсъбличат напълно. Само надналите жени разголват гърдите си.

❖ Докато римският император Клавдий бил на военен поход в Британия, младата му съпруга Валерия-Месалина предизвикала скандал, като превърнала дворцовата съпругеска спалня в публичен дом и обслужвала мъжете срещу законно установената такса. Нимфоманията и е легендарна. Твърди се, че веднъж тя пре-

дизвикала на състезание най-популярната проститутка в Рим. Победителка щяла да бъде тази, която извършела най-много полови сношения за 24 часа. Плиний Стари провъзгласил за победителка Месалина, която изпреварила съперничката си с цели 25 мъже.

❖ Терминът „гонорея“, който има гръцки произход и означава „изтичане на семе“, бил даден от древния лекар Гален (130-200 г.). С него той описвал болезненото отделяне на гной от половите органи.

Софийски университет „Св. Климент Охридски“ – класика в жанра

Мизерните условия са предпоставка за самоинициатива

При споменаването на Софийски университет „Св. Климент Охридски“ обикновено се сещаме за клиширани реплики от рода на: „въплъщение и продължение на многовековната българска просветна и културна традиция“. И колкото и да са ни омръзнали да ги чуваме отвсякъде, в тях има много истина, защото, когато става въпрос за висше образование, по целия свят традициите продължават да бъдат това, което са. Днес Софийският университет е най-големият научен и изследователски център в страната със 75 специалности в 15 факултета. Безспорно е, че повечето студенти избират този университет заради славата му и заради факта, че има най-голям брой реабилитирани лица в страната.

Специалности:

Една от най-предпочитаните специалности е право, защото юридическият факултет е най-ста-

рият в страната. Кандидатства се с изпит по история на България и литература. Наскоро факултетът по журналистика чества своята 50-годишнина. Нивото е изключително високо – при последните изпити само 9 човека са изкарали отлични оценки. Университетът предлага изключително голямо разнообразие от филологии. Сред тях са и много екзотични – японистика, индология, арабистика и др.

Таксу:

Таксите за семестър са от 100 лв. за задочно обучение до 255 за редовно.

Кандидатстудентски курсове:

Тази година факултетът по Славянски филологии организира кандидатстудентски курс по Български език и литература от 16.02.2006 а, а Катедра германистика и скан-

динавистика предлага интензивни и съботно-неделни курсове по немски език. Университетът организира и курсове по математика с преподаватели във факултета, както и курсове по химия (които вече са започнали).

Приемни изпити:

И тази година ще има предварителни изпити, като оценката от тях може да замести изпитната оценка, ако е по-висока. На 08.05.2006 е изпитът по история, на 15.05 – география, а на 29.05 – математика.

Общежития:

Студентски град е неизменна част от студентския живот. Университетът има капацитет 6000 души, а кварталът – 6300. Въпреки

това, не всички студенти могат да бъдат подслонени, защото някои от блоковете не се обитават. За настаняване в общежитието се подава молба след приемането, а месечната такса е двойно, дори тройно по-ниска от наема на квартира. Условието, по мнение на засегнати, са мизерни, но се предоставя възможност за самоинициативен ремонт.

За повече информация:

www.uni-sofia.bg

Надежда ДИНКОВА

Избрах СУ заради философията

Загадохме няколко въпроса на Мария Караиванова, възпитаничка на ЕГ „Пловдив“, випуск 2004, студентка по Психология, СУ.

— Ти имаш немска диплома. Защо избра да останеш в България?

— Никога не съм си представяла, че ще уча в Германия. Не се чувствам подготвена за това, а и смятам, че още може да се получи добро образование в България.

— Защо избра СУ и специалността психология?

— Избрах СУ, защото факултетът по философия е най-старият в страната. А и съм чувала, че има по-добри преподаватели. Избрах психология, защото търсех нещо различно от това, с което съм се занимавала до момента. Много ми се иска да направя сравнение между специалността в София и Пловдив, но нямам познати в Пловдив, които учат психология.

— Доволна ли си от преподавателите и начина на преподаване?

— Те са доста по-различни от тези в училище, имат различни изисквания. Трябваша да поемеш инициативата. Например наскоро имаме изследователски проект по когнитивна психология и трябваша сами да поемем инициативата за осъществяване-

то му. Много от преподавателите имат остаряла техника на преподаване и може би в това отношение има нужда от промяна.

— А от материалната база? Много предпочитат НБУ пред СУ, защото в СУ „миришело на мухъл“?

— Нямам негативни впечатления. Доволна съм от библиотеката на факултета, има и безплатен интернет. Може би това важи за специалностите, където се ползват лаборатории.

— Какво предлага специалността като практика, магистратура, реализация?

— Практиката е част от програмата – вече имам лекции в една болница. А иначе, като завършим, ще имаме педагогическа трудоспособност – учител по логика и психология. Моите планове са да уча магистратура. СУ предлага доста възможности.

— Какво ще пожелаеш на кандидат-студентите от ЕГ „Пловдив“?

— Да изберат специалност, която им е интересна. Аз съм на мнение, че ако силно искаш нещо и положиш необходимите усилия, рано или късно ще стане. Успех на изпитите!

Чуждите езици – голямо предимство

Интервю с Люба Маркова студентка по право в СУ

— Според теб има ли разлика в нивото на различните университети и реализацията на завършилите ги?

— Има огромна разлика. А като че ли, където и да са завършили, повечето се реализират в столицата.

— Дават ли чуждите езици някакво предимство в тази област?

— Да, разбира се. Определено си трябва чужди езици в тази област – по повод бъдещото развитие на страната като цяло, а и с навлизането на чуждестранни фирми, които имат нужда от правно обслужване.

— Какви са перспективите за българските юристи след приемането ни в ЕС?

— Ами, горките ние, ще трябва да изчетем всички задължителни актове, които ще станат такива след евентуалното ни приемане – разни договори, конвенции... Те ще станат приложимо право в България, и то с приоритет над собствените ни национални закони. Ами, сами сме си го избрали, май (смее се).

— Смяташ ли за нужна някаква промяна в системата на висшето учебно заведение?

— Като учаща в такова заведение смятам, че е наложителна такава промяна – от гледна точка на разпределението на учебните дисциплини в курсовете, повече практически занимания – решаване на казуси, обучение по езици, компютърна грамот-

ност (деловодителските в съдилищата ни пишат с по два пръста на клавиатура!!!, ако изобщо имат достъп до РС!!! За Бога :)), повече изборни дисциплини в областта на международното право например, в областта на търговското право, повече преподаватели, които да са практикуващи юристи.

— Работи ли СУ по някакви международни програми?

— Да, разбира се – Темпус, Еразмус, Сократ... Мои колеги постоянно пътуват по света и взетите там изпити им ги признават у нас. Е, има и спънки понякога, но какво да се прави... Администрация...

— Има ли чуждестранни студенти в специалността и въобще какви са шансовете им за реализация у нас?

— Има много чуждестранни студенти – гърци, сърби, турци... Аз лично имам колега от Африка, от Ангола. Реализират се в най-разнообразни области у нас. Все пак учат българско право.

— Какво би посъветвала кандидат-студентите по право от ЕГ „Пловдив“?

— Пожелавам им да се развиват само напред и нагоре! И както баша ми навремето ми каза: „Ако не искаш цял живот да четеш, по-добре не се захващай с тази наука, деца!“

Fight Back:

Не сме за изпускане, защото ако някой ни пусне, ще овършеем града отвсякъде

Може би повечето от вас са чували вече за тези хорица, а може би все още не са. „Fight Back“ са едни от многото млади музиканти, но са специални, защото двама от нейните членове учат в нашето училище – Христо и Георги. С тях си полагихме малко. Момчетата споделиха много луди истории, но не се наемам да предам колорита им, защото се губи чарът на разказването, когато ги няма енергичните жестикулации на Ицо и убийствениите физиономии на Георги. Тях трябва да ги видите с очите си.

Георги

Ицо

Името на групата се е менило многократно, като е минало дори през варианта „Инджектопляктор“, но накрая момчетата са се спрели на „Fight Back“. Съставът също е минал през различни комбинации. Сега групата е в екип: Васил – вокалист, Георги – китара, Иван (Могилата) – баскитара, Христо – китара и вокали (понякога), Стоян (Малкия) – барабани. Хорицата нямат точно определен стил. Fight Back свирят за удоволствие. Все пак са с предпочитания: New и Old School

Hardcore, с елементи на Metal и понякога Trash. Вдъхновенията ги осеняват най-често в тоалетната, мястото за размисъл. Там са се родили 7 авторски песни, като виновни за тях са основно Ицо и Георги. Текстовете са на български и английски, а тематиката – социална и антиполитическа. Момчетата са имали четири концерта досега. Първият е отбелязан с мощно погос, последван от два концерта в Сах-а, на един от които вокалистът им изпя с неработещ микрофон първата песен. Якото

обаче е, че никой не забеляза, че червената лампичка не свети, защото човекът вкарва силен глас. Последната изява на групата е на миналия Ден на талантите в Синдикалния дом. Момчетата са свирили в репетиционните във Филипово и Коматеево, но сега си имат

своя зала в Асеновград. Делят я с друга група, но времето им е неограничено и акустиката е на 6. Могат да се кефят на музиката необезпокоявани. Макар да са двама от Пловдив, двама от Асеновград и един от Стамболийски, те се събират при всяка възможност.

Докато си приказвахме, с нас беше и един възпитаник на ПУ-то, по случайност и фен на групата. Той сподели с много ентузиазъм: „Тия пичове не са за изпускане! Една от най-яките групи.“ На което Ицо (леко изчервен) отвърна с: „Не

сме за изпускане, защото, ако някой ни пусне, ще овършеем града отвсякъде.“ Отварянето на Сах-а ще донесе и нови изяви за групата, а и Денят на таланта наближава. Евентуално можете да ги чуете на фестивала „The Monsters of Rock“ в Каварна, така че гответе се.

Всяко начало е трудно. Хората смятат, че в България всички, които са в една сфера, гледат да се прецакат, но ето тук има един светъл пример, оборващ подобни заблуди. Преди края на лафчето момчетата изказаха

специални благодарности на SUBWAY за признанието и подкрепата. Какво повече и трябва на една банда освен верни приятели?!

А ето и посланието на групата към по-младите: „Деца учете се, свирете, бутайте си кефа, докато можете, защото след това попадате в масовката и от там нататък няма измъкване от целия този сив живот. Трябва да се бачка много!“

Много бъдещи успехи и приключения им пожелава екипът на Делта Те!

Моника, 11-ж

Кимоното - традиция и още нещо

Японското кимono

Кройката на японското кимono се е оформила през втората половина на 16 век. То е било основната дреха до навлизането на западното облекло в Япония. Днес то е рядко срещана дреха във всекидневието и намира приложение само при специални случаи като церемониално облекло. Формата и мотивите на кимоното, качеството на материала и ширината на пояса са съобразени с повода, по който е обличано, а също така и социалния статут на притежателя му. Едновременно с това цветът, материята и подплата са съобразени със съответния сезон.

Сезони и мотиви

Природата на Япония е богата и красива, с четири ясно изразени сезона. Японците обичат растенията и животните и истински ценят усещането за сезона. Тази среда определено е повлияла на дизайна на японското кимono. Техниките на бродирание, боядисване и рисуване са умело и артистично използвани в кимоното, за да илюстрират сцени от природата, представящи цветя, дървета, птици и други животни.

Сватбени костюми

За сватбената церемония булката облича „широмуку“ (неопетнено кимono). Всички части на този костюм са бели: кимоното, „оби“ (широк пояс), „учикаке“ (дълга цветна връхна дреха), „цуно-какуши“ (вид воал, за който се вярва, че крие рогата на ревността на булката). След като младоженците дадат брачен обет и разменят чаши със свято „саке“ (оризово вино), булката се преоблича в червено кимono и тогава започва приемането и в семейството и новите роднини. Разбира се, тези традиции са претърпели промяна в зависимост от статута на човека, района и времето. Като мотиви, символизиращи благополучие в брака, по кимоното често са изобразявани костенурки, жерави, бор, бамбук и сливови клонки.

Детско церемониално кимono

Целта на изработването на детско кимono е да се отбележат многото превратни моменти в живота на детето: о-шичи-я (честване на седмата нощ от раждането), мия-маири (първото му влизане в храм), шиичи-госан (фестивали, отбелязващи порастването на детето при третата, петата и седмата му година). Детското церемониално кимono е символично натоварено с пожелания за здраве и растеж. Използва се червен или жълт плат и декоративно обшиване, нар.

„семамори“. В мотивите присъстват костенурки, жерави, бор, бамбук, сливови клонки, символизиращи дълголетието и просперитет. Специално при момчетата се среща като мотив шаран или воин, израз на успех в живота и военните подвизи.

Кристи ЕНЧЕВА

Един по-различен поглед върху света на Толкин

Като единствените мислещи същества на планетата ние сме си присвоили правото да отсъждаме кое е добро и зло. Освен това сме свикнали, че като съдници сме прави във всичко. Със същата категоричност читателят разделя и Толкиновия свят на черно и бяло. Орките са грозни, глупави, жестоки, а Мелкор е неподправеното и първично зло. Дотук добре, всички критерии, по които сме свикнали да даваме оценка, са на лице. Но замисляли ли сте се, че орките, елфите, джуджетата и хората не са по-добри или по-лоши, по-горе или по-долу, а просто РАЗЛИЧНИ? Кой е виновен в една война? Попитайте войника от която и да е страна на барикадата и той ще ви посочи противника си също така непоколебимо, както елфите обвиняват за нещастията си Мелкор. Но може би коренът на проблемите им не се крие в действията на Мрач-

ния владетел, а в бездействието на Валарите. В цялото създаване на Арда именно Мелкор е действащият, той променя и моделира, опитва се да пречупи света през своята гледна точка, провокирайки най-красивите творения на „добрите“. Орките не виждат доброто като зло и злото като добро, в тяхното поведение се крие по-скоро един вид егocentrizъм. Те има свое добро. Орките оценяват хумора, тачат лоялността, доверието, груповата солидарност и идеала за кауза, по-висша от тях самите. Неспособността обаче да преценяват действията си по собствени те си морални критерии, ни е твърде позната. В книгите на Толкин това поведение е наречено „оркско“, в нашия свят то е „човешко“.

Пени ЯКОВА

Бел. рег.: Ако не сте съгласни с тезата за орките-идеалисти, карайте се на авторката:))

ISIC и IYTC - международно

признати карти

Намаления, отстъпки, туй-онуй...

Според скромните ми наблюдения, учениците от нашата гимназия пътуват из чужбина при всяка възможност. При това почти всеки разказва за неприятни ситуации, в които се е охарчвал повечко единствено и само, защото не е могъл да докаже, че е ученик (имам предвид различни видове намаления в хотели, музеи, кина и т. н. – неща, нормални за западните страни).

Ето защо се чувствам длъжен да ви съобща, че от много отдавна световната общественост, благодарение на множество международни организации, е намерила решение на проблеми

от този тип. То се нарича ISIC (International Student Identity Card) и IYTC (International Youth Travel Card) – всички ученици на гимназията са на необходимата възраст, което им дава правото да притежават и двата вида карти. По същността си това са както интернационални документи, удостоверяващи факта, че притежателят им е ученик (студент), така и карти, предоставящи доста на брой предимства:

✓ **Преференциални цени при пътуване, включващи билетни (летнищни) такси, разноски по настаняване и застраховки.**

✓ **Отстъпки при посещение на музеи, галерии, магазини, ресторанти, кафета, заведения за бързо хранене; Най-хубавото е, че вече съществува мрежа от обекти в България, където притежателите на картите получават отстъпки. Дори и любимите ни учители не са забравени, за тях са предназначени ITIC (International Teacher Identity Card), срещу която те получават същите преференции.**

Какво по-хубаво от това, освен че всеки може да си осигури една от картите за период от една годи-

Емо ги
въпросите
чуждесини

на на цена десет лева, придружена от лична карта, удостоверение от учебното заведение/бележник и снимка. Най-близкото място, където се издават картите, е офисът на USIT COLOURS в Пловдив, намиращ се на улица „Константин Гьлъбов“ 12 (улицата на GGBG, Globe, KANAPE).

Единственото, което мога още да добавя, е – извадете си ISIC сега, защото скоро ще станете на 25 и тогава, колкото и да ви се иска, никой няма да ви я даде.

Ако все пак има нещо неясно, можете да отидете на www.isic.bg, за да ви се избистри всичко.

ban4ev

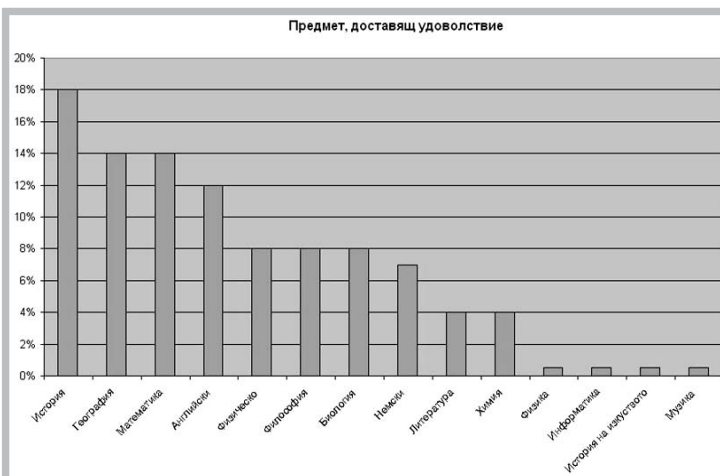
Пред фактите и боговете мълчат

На 12.01.2006 (четвъртък) 130 ученици на ЕГ „Пловдив“, избрани на случаен принцип, взеха участие в анкетата на нашия вестник, като отговориха на въпроса: Кой е любимият ви предмет

вяме ви резултатите:

За предмет, доставящ най-голямо удоволствие на гимназистите, са посочени часовете по история (18%), следвани от математика и география (14%). Като по-

Резултати от анкетата на Делта Те за любим предмет в училище

в училище? В нея те трябваше да посочат един предмет, който им доставя удоволствие и един, в който проявяват добри заложби. Запитването беше направено измежду 65 момичета и 65 момчета. Предста-

развлекателен език се посочва английският (12%), а немският изостава доста назад (8%). Равен процент от

Взимайки под внимание и двата критерия, по които са оценени предметите, лесно може да се заключи, че най-предпочитаният от учениците на ЕГ „Пловдив“ предмет е ИСТОРИЯ!!!

представителите на нежния пол (17%) сочат историята и математиката за най-развлекателни предмети, плътно следвани от география (13%). И за по-голямата част от момчетата (20%) историята е най-развлекателният пред-

мет, а второто място е превзето от география и физическо възпитание (14%).

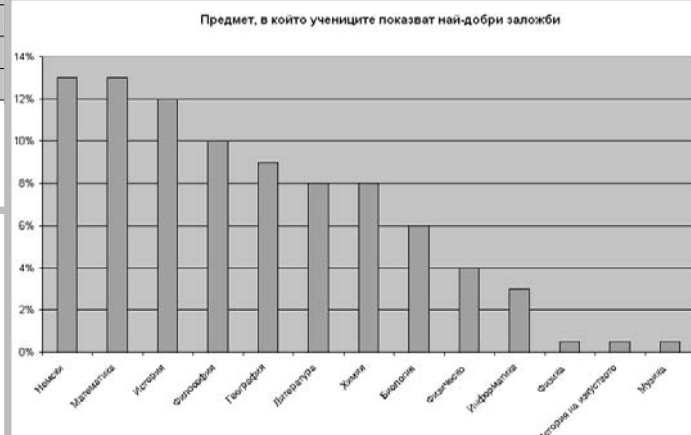
Неочакван обрат настъпва в категорията „предмет, в който учениците проявяват най-добри заложби“, защото немски език и математика (по 13%) завземат първото място, оставяйки след себе си история и английски език с по 12%, а на трето място се нарежда философия с 10%.

Разгледана за различните полве, статистиката приема

следния вид. 18% от момичетата сочат немски език за предмета, в който са най-добри. При тях литературата и математиката си поделят второто място (15%), а трето остава за философията (12%).

Момчета, от своя страна, са най-талантливи в история (18%), среброто присъждат на часовете по английски език (15%), а бронзовият медал остава за математика, география и химия (10%).

ban4ev

ЕГ „Пловдив“ - моят втори дом

От страница 1

Сега си задавам въпроса, какво ми даде ЕГ „Пловдив“. На първо място, естествено, знания. Въпреки скромния ми среден успех от дипломата (5.38), в годините, които прекарах тук, научих много неща, едно от които е как с лекота да преодолявам трудностите. И мисля, че тук е мястото да благодаря на човека, който ме направи човек, на моя класен ръководител. БЛАГОДАРИЯ ВИ, госпожо Емилia Каменова! Благодарение на вас заобичах литературата и открих нови, необятни

светове. Другият педагог, когото много уважавам, е госпожа Лидия Василева (по немски език). Благодарна съм ѝ, че в 10-и клас ни взе и успя да ни изкара до края. Тя е един наистина изключителен преподавател в своята област - немски език - и по нищо не може да се сравнява с учителката, която ни преподаваше в 9-и клас. Не ѝ помня името. Помня само прикора ѝ, но предпочитам да не го казвам.

Като заговорих какво ми е дала ЕГ „Пловдив“, се натъквам на въпроса, „А дали нещо

ми отне?“ Може би единствено множеството безсънни нощи, прекарани над учебника по история в 12-и клас (все пак бяхме при госпожа Сулева). И при толкова много бълскане не успях да изкарам повече от 4. И все пак си докарах успеха до 5.60?

И ето че аз отново съм на прага на едно ново начало. А, както казах по-горе, всяко ново начало е трудно. Но аз вярвам, че ще се справя. Няма начин, все пак съм възпитаничка на ЕГ „Пловдив“.

III, випуск 2005,
Д клас

Гледна точка

Учебният процес е сложен процес - той се осъществява с участието на две страни - ученици и учители. Предполага се, че учителите дават знания и акъл на учениците, и това донякъде е така. Но задачата на учителите не е просто да изрецитират урока пред класа, нали? Тук ще фокусирам върху другите аспекти на работата на преподавателите и по-скоро на тези, работещи в ситаната за най-елитна гимназия в града. Нека започна с това, което първо ми идва наум - извънкласната дейност. Все пак тя е задължителна част от модерната европейска и американска образователна система. Сега ви давам време да се сетите за всички клубове, ръководени или насърчавани от учители. Аз лично се сетям за... нула. Няма ли да е добре, ако, примерно, един

преподавател събере ученици с изявен интерес по математика, физика или език и ги запознае един с друг? Или звучи старомодно. Но не и за тези ученици, които търсят контакти, поле за изява и работа в екип. Сега ще ви прехвърля на друга вълна - а именно дали на учителите им пука за знанията на учениците. Да, има и такива - за тях най-важното е да са сигурни, че по-голямата част от класа успява да усвои материала. Прекланям се пред такива преподаватели, защото като че ли наистина професионалисти е в голяма степен смисълът на живота им. Но в същото време се сетям за даскали (казвам „даскали“, за да избягна повторение), за които изглежда смисълът да идват в училище се изразява в това, да присъстват в часовете и да спазват планове и срокове, установени от директорите. Този тип учители имат рядката способност да са с гръб към класа точно в момента, в който всеки преписва, да речем. Те не са способни да усетят цигарения дим, идващ от тоалетните, и никога не им е минавала през ум мисълта „Ако вляза в тоалетните, дали ще заловя пушачи в действие?“. Бягството от отговорност е причина за развалянето на авторитета не само на образователната система, а и на редица други институции в страната (като КАТ, митници, данъчни и т.н.). Тука спирам с примерите, тъй като вестникът не е с обема на известните национални всекидневници, и оставям още доста проблеми недоизказани. Като завършек искам да изясня няколко неща. Първо, ако учителите искат поне малко от малко да променят представения по-горе стереотип, нека се заинтересуват от това, какво мислят учениците, и (както множество пъти са били призовавани) нека вземат участие във вестника (поне за морална подкрепа, да не се чувстваме сами, а и както в началото споменах, това е двустранна комуникация, нека и те кажат нещо за нас, примерно колко мързеливи сме станали и как се е преобърнала ценностната ни система). И второ - да не приемат тази статия като остра критика, а като възможност за общуване. Все пак отминаха времената, когато изразяването на лично мнение беше престъпление.

Лъчезар, 10-ж

Оолеле, петък 13 бе...

Отмина още един петък под знака на фаталното число 13. Глобално явление е да се счита, че именно на този ден е най-вероятно да се случи някакво нещастие, начинанията ни да претърпят крах или просто да не сме в кондиция. Най-популярната теория за произхода на това съвпадение е легендата за Тайната вечеря на Исус Христос и неговите апостоли, 13-ият от които се оказва предател. А Разпятието се отбелязва именно в петък според християнските обичаи. Свързва се и с факта, че Грегорианският календар винаги има 12 месеца, въпреки че астрономически е по-точно някои години да съдържат 13 месеца. Подобно на най-известното обяснение за панически страх от петък, 13 (параскеведекатрифибия), в скандинавските страни е популярен митът за 12-те божества, които празнували във Валхала, когато богът на пакостите Локи дошъл непоканен и наредил на Ход, слепия бог на тъмнината, да хвърли стръкче имел върху бога на радостта Балдер. Той бил убит на място, при което Земята била потопена в мрак и

скръб. Историците пък посочват краля на Франция Филип IV Хубавия за виновник за това съвпадение. Петък, 13, 1307 година по-голямата част от легендарните воители от Оргена на тамплиерите са арестувани и екзекутирани по обвинение в ерес. И всичко това заради митичното им съкровище, до което кралят така и не се докопал. Като за напак, нумеролозите доказват, че ако се съди по Грегорианския календар, ден 13 от месеца е малко по-вероятно да се падне петък.

Въпреки психарията около това число, въпреки отказа на много хотели да имат стая №13, 13-ти етаж или 13 гости на официален прием, въпреки че личности от ранга на Марк Твен, Наполеон и Рузвелт са известни и с тази си фобия, едва ли този ден е по-фатален от всеки друг ден на месеца. Все пак денят е направен за човека, а не човекът за деня... Тъй че да не „вер-ваме“, „всуче“ (напразно) във „всуче-верия“, те са само една фикция на човешкия ум.

Анна

Пътят на гнева

TDO

Продължение от миналия брой

Хриптенето зазвуча отново, този път точно до трупа, зад който се криеше мрачният силф. Акзар хвърли бърз поглед към предполагаемия враг и въпреки че беше започнало да се смрачава, силфът успя да разгледа съществото, което жадуваше кръвта му. Двуметровото сусушено тяло се крепеше на тънки като вежди крайници, които обаче криеха неподозирана мощ. Съществото систематично разкъсваше трупа, до който Акзар бе притихнал, пълнало артефактна си глава в гръдния кош на нещастния кон. За миг сивата светлина на зрачката освети страховитият череп на съществото. Масивни челюсти, пълни с къси остри зъби, приляскащи и разкъсващи гниещата плът, черни, обгледени очни кухини, от които бликаше чернота, студена като смъртта. Смърт, помисли си Акзар. Толкова много смърт. Духовните остриета занкунаха и силфът се хвърли в атака.

И сега, на третия ден от безумната му, продуцирана от гняв постъпка, той, Акзар Ул, победител на Духовните остриета и подгласник на Третия дом на мрачните силфи в Мълчаливите планини, се готвеше да посрещне беззависната си смърт. Третия ден се изпълваше на преследвачите си, но знаеше, че няма да може да продължи още дълго. Дори невероятната издръжливост на силфът си имаше граница, а той я бе надхвърлил многократно. Знаеше, че създаденият от бездната не са изгубили следите му, зацо-

то те виждаха магията около него. Знаеше, че единствената му надежда е да ги изпревари и да се добере до укрепенията на народа си в Сенчестите гори. Бе толкова близо... но не хранеше илюзии, че ще успее. Всичко щеше да събърши тази нощ; смъртта му щеше да потъне в мъглите заедно с предупреждението, което носеше.

Акзар спря за момент под клоните на вековен бор. Тук често валеше; силфът усещаше пъриите капки да идват заедно с настъпващия зряч. Може би вече се опитваха да го обградят? Дори така да беше, нямаше да нападат преди да се стъмни, което означаваше, че има още малко време. Изход? Какъв шанс имаше той, дори с цялата мощ на мрачните силфи, срещу плъчищата, забърнати се от отвъдното? Силфът извади Духовните си остриета и разгледа оръжията още веднъж. Представляваха единствено къси дръжки от ятагани, точно копие на онези, които Акзар бе изгубил по време на клането. Единствено притежателят на оръжията имаше силата да ги извика от небутието. Всеки мрачен силф имаше копие, подобно на това. От най-ранна възраст изгнаниците се обучаваха да призовават смъртоносните остриета, изтъкани от светлина и мрак, които можеше да минат безпроблемно през всяка броня, разкъсвайки и изгаряйки единствено плътта отдолу. За народ, борец се за оцеляването си всеки ден, това бе изключително важно. Или живе-

еш, или умираш.

Акзар се ослуша. Оргдата приближаваше. Дори не криеха присъствието си. Знаеха, че ще спечелят. Остриетата изникнаха от нищото в ръцете на силфа, излъчващи синкава мъртвешка светлина, горящи с тихия си огън. Акзар прошепна дребната клетва на своя народ и се хвърли срещу стената от ужас и смърт, изпредила се пред него. Поро-ят плисна.

Мъртвите абоминации се опитваха да го обградят. Страховити челюсти и мумифицирана плът се протягаха към силфа, жадуваха кръвта му, искаха да задоволят вечния си глад с неговия живот. Писъци, дошли от най-мрачните дълбини на бездната, се изпръзваха от гърлата на чудовищата. Бабно, сякаш разполагаха с цялата вечност, те се владеха към искрищата живот пред тях; сякаш не виждаха нищо друго, нито препятствията, нито разрушението, което мрачният силф изписваше върху гниещите им тела.

Акзар отстъпваше все по-назад и все по-назад. Ятаганите му свистяха, докато разсичаха мъртвата леш пред него. Безброй тела, които души отдавна бяха намерили покой, изникваха сред дърветата и принуждаваха силфа да отстъпва. В началото систематично и обмислено, сега войнствено нахвърляха хаотични удари върху враговете си, разкъсвайки телата им, разхвърляйки крайници във въздуха. Порой от мъртва плът се

изписваше около Акзар редом с гъжда. Все повече се стесняваше кръгът около него, все повече трупове падаха в краката му, намерили вечен покой, но оргдата сякаш нямаше край. Времето на силфа изтичаше. Силте му го напуснаха, едва задръжаше остриетата в реалността. Беше сам в мъглите на гората, застанал върху купчина от трупове... Избеднъж го изпълни гняв. Ярост, каквато не бе и мислил, че е възможно да изпита. Огън потече във вените му, а ятаганите засвистяха с подновена сила. Акзар чувстваше, че може да материализира яростта си, толкова силна, че повалише цели редици от ходещи трупове. Необяснимата сила го изпълваше все повече с всяка изминала секунда; единственото, което чувстваше, бе яростта, така могъща, че започваше да губи съзнание и контрол над силите си. Един последен проблясък и мракът отново ги предложи закрилата си.

Когато се събде, Акзар трудно повярва, че е възможно да е жив. Единственото, което помнеше, преди мракът да го погълне, беше собственото му отражение в кална локва - лице, изкривено от гняв, чиито очи излъчваха гибелен кърваочервен пламък. Сега това му се струваше като сън, но хилядите трупове около него говореха друго. Силфът вдигна горящия си поглед - тръбваше да продължи към родината си. Към Мълчаливите планини.

Copyright 2005
TDO, All rights reserved.

разказ

За футбола от друг ъгъл

Или за 90-те минути наслада

Сряда вечер. 21:45 ч. Телевизорът е включен на БТВ. Бирата и картофките (в повечето случаи) са на масата. Всичко е в очакване. И... изненада! Тя сяда на масата.

Идеята, че футболът е изцяло мъжка територия, започва все повече да губи смисъла си. Колкото и мъже да го отричат, жените имат пълното право да се интересуват от спорта и да релаксират на футболни мачове (става въпрос за телевизията, защото релакс и футболен стадион изобщо не се връзват).

Ако се опрем на историята, сами ще видите, че жените бавно, но сигурно, навлизат във всяка една сфера, определяна за табу за пола им. Като се започне от образованието, през правото на гласуване, та чак до участието във властта. Време е и футболът да се поклони на нежния пол, както са правили милиони:

Да се върнем към релакса. Какво по-хубаво от картината на красиви мъже с невероятни тела, които се потят здравата в продължение на цели 90 минути! Такова удоволствие за очите. Докато мъжете гледат играчите в краката, жените обръщат внимание на малките подробности. Не ми казвайте, че не сте забелязали страшно сексуални устни на Рууд ван Нистелрой или сладката брадичка на Давид Трезеге. А какво ще кажете за невероятните сини очи на Фреди Лундберг? Колко жалко, че е хомосексуален. Каква загуба за човечеството (поне за женската му половина). Спирам дотук, защото има опасност да ме обвинят в предателство – шведите хич не ги обичаме. Но красотата си е красота... Добре, добре, спирам.

Та за 90-те минути наслада. Току-виж, някой вкарал гол и в еуфо-

И като заговорихме за Бекъм...

рият небрежно сваля фланелката си. А после 0:0 бил добър резултат. Къде ти... А като започнат да лежат по земята в неудържима агония, как да не им съчувстваш. Горкото съществуване!

Тези мисли ви звучат страшно познати нали, момичета? Защото така прохождат всички жени във футбола (говоря за публиката, а футболистите – да не си до тях, ако загубят мач). Това е началото. Никой не може да ме излъже, че едно момиче започва да гледа футбол, защото ѝ харесва как 20 човека тичат след едно кръгло топче. Коя къде чула и видяла някой си Бекъм, харесало му на девойчето, взело да се интересува – ама то цяла гилдия, кой от кой по-„интересни“.

Заговорихме за Бекъм. Това момче се продава като топъл хляб. Ключиките по негов адрес може би ще запълнят десетина тома поредица... което е идея:) Дори онези откровено тъпа история със сър Алекс Фергюсън и бутонката стана толкова популярна, че в Музея на Мадам Тюсо в Лондон върху веждата на во-

счния Бекъм бяха лепнати две лепенки. Ех, тези медии, как да не им се радваш – от мухата та чак слон.

Друга подобна знаменитост – онова „сладурче“ Роман Абрамович. Толкова го предъвкваша и изстискваша, че накрая човечествът се чудеше къде да се скрие. Има пари, раздана напред-назад, ама то така не става. Трябва малко финес да се вкара, да се правят смислени неща с тези пари. Пък кой го знае, може и да има някаква цел. Въобще футболът е голяма комерсиализация.

Като стана въпрос за комерс... искам да спомена, че много ме радват филмчетата от рода на „Дариташ като Бекъм“ и „Момиче за милиони“ (което няма нищо общо с футбола, но е важна идеята), където момичетата успяват да пробият и стават the best в жанра. В никакъв случай не съм феминистка – пичове, големи сте сладури:). Радва ме това, че се вкарва малко свежест и разнообразие в конкретните ситуации. (Това не означава, че например филмът „Goal“ не ми хареса – напротив супер е, ако не сте го гледали, препоръчвам.)

В случая свежестта е налице. Дали с нови прически, или с някоя друга изцепка (от рода на невявяване на допингтест и 8 месеца наказание или пък разни момченца, които все изпускат дупки), дали с красиви жени като аксесоари към имиджа. Всичко по реда си.

Смятам, че за женското присъствие също трябва да има място. В момента жените към футбола се отнасят така, както мъжете към прашките или балета например. Умножение на кръст, всичко е ОК. Но така... знам, че се подсмивхате, не ме лъжете:).

И, в крайна сметка, всичко е

въпрос на поглед към нещата. Не мога да виня, че тези или онези момичета се интересуват повече от гримове и прически, нито момчетата за... същото.

Лично за мен е много сладко, когато момичетата говорят за футбол. Следващият път се заслушайте и ще видите колко е приятно. Чуйте ги как се оплакват, че е лято (защото няма мачове, иначе това не би се случило), как се радват, че този е влязъл в игра, а на онзи му е провървяло и... най-вероятно частта с фланелката:). Забавно е, нещо като „Сексът и градът“, но може би „Футболът и градът“. Онези същите 4 мадами, но най-често използваната дума няма да бъде sex, а футбол.

Може да ги чуete как си припават не Gloria Gaynor и „I will survive“, а „Glory, glory Man United“ и агитката (тук съм пристрастна, сигурно се срещате чий резултати следат:)). Може да ги видите да гледат злобно, както само жените могат, най-секси парчето на годината – не забелязахте ли малката гривничка с едни „красиви“ букви – Arsenal?! Ето защо. И още хиляди, хиляди примери.

Като обобщение ще кажа, че няма нищо лошо да делим. Каквото и да било – дивана, дистанционното, шалчето, фланелката. Споделянето на емоции е страхотно изживяване и много ще загубите, ако не се пробвате. Въобще спортът е един невероятен начин за комуникация и както радостните, така и тъжните моменти имат своя чар, когато са споделени.

И едно обръщение към тези, които не се вълнуват от темата футбол – няма значение, стига да намирате други начини за връзка със света около вас. Всичко си има своята красота. Трябва само да потърсиш. А ако, току-виж, сте се запалили – другият път знаете за кого да викате:).

Еница, 9-к

МЪКАТА ДА СИ ФЕН?!

Трудно е да бъдеш футболен фен в България. Отиваш на стадиона заедно с още не повече от 2000-3000 „идиоти“ и гледаш безхаберно и некадърността на 22 човека, които гонят една топка. 90 минути си пилиш нервите, като си мислиш: „Кога ли и наш’те ще заиграят като в Италия, Испания, Англия и другите силни първенства?“. Псуваш съдията и противника, защото те са виновни за всичко, което се случва в ущърб на твоя отбор. Защо е това?! Надали всеки може да си отговори на този въпрос. Но отговорът е доста прост. Заради густото. Заради любовта към цветовете. Заради тръпката. Тази тръпка, която познава само един истински фен. Само този, който всяка седмица е с отбора, който всяка седмица е с приятелите

те на трибуните. Тези приятели, стадионът – това е неговият втори дом, това е неговото второ семейство. Там той се чувства в свои води. Там можеш да излееш цялата негативна енергия, насъбрана през седмицата. И това е тръпката, тръпката от радостния миг или от тъгата. От гола или пропуската. От невероятните победи и тежките загуби. Въпреки това не е лесно да си фен. За тази тръпка хабихи време, пари, нерви. Както се изразяваше един приятел – „Да си фен в днешно време в България, трябва да си мазохист“. Ами така си е, мазохисти сме и ще продължим да сме такива, защото живеем с отбора, носим го в сърцата си и ще го носим винаги, защото това е нашият отбор, това е нашата наслада.

Даниел, 12-а

WANTED

Очакваме
вашиите обяви на
e-mail:
deltate@gmail.com

● Прогавам пуано „Weinbach“ За информация: e-mail: atanas88@abv.bg 0889/979220 – Mumko Банчев

● Търся handsfree (слушалки) за Nokia. Евтинко да е. За контакти: Иво, 12-е, ivailovassilev@gmail.com

● Търся момче за гует на Деня на таланта. Ако има желаещи: Мая, 9-е клас, maila_beckham@gbg.bg

Като вестник, четен не само от учениците на ЕГ „Пловдив“, но и от учителите, „Делта Те“ желае да даде поле за изява и трибуна за мнения и идеи и на възпитаниците на гимназията, и на нейните преподаватели.

СЪПЛИ УЧИТЕЛИ, редакторският екип на „Делта Те“ ви моли да вземете участие в списването на всички следващи издания. Ученическото мнение е само едната страна на засегнатите във вестника въпроси. Ние искаме да отразяваме гимназиалния живот в ЕГ-то пълно и точно.

Всичко, което искате да кажете, може да бъде публикувано в издана от вас форма.

Материали изпращайте на e-mail-а на вестника: deltate@gmail.com или се свържете с нас.

Истории по
коледно време!

Крайният срок за изпращане на истории вече мина! Сега остана да открием коя история е най-добра! Очаквайте в следващия февруарски брой на „Делта Те“ публикация на историята и интервю с автора и!

Елица ГАБРОВСКА,
Ани КОДИНОВА

Издирват
се
редактори

Ако имате желание и ентузиазъм да станете част от редакторския екип, изпращайте свои материали на избрана от вас тема на deltate@gmail.com

БиСеРи

✓ Самолет с реактивен двигател значи самолет с бързи реакции!

✓ Я да го видя написано как звучи!

✓ За домашна работа – задачите след учителя!!!

✓ Януари има още една олимпиада, която е пролетта.

✓ – Госпожо, лошо ми е!

✓ Забранявам да ти е лошо.

✓ Аз не мога винаги едновременно да мисля и да говоря правилно!

✓ Ти не слушай какво пише той!!!

✓ Потретвам го за четвърти път

✓ Не пипайте съоръженията по прозорците (пердетата)!

✓ – Госпожо, повръща ми се.

✓ – Е, стига с този черен хумор.

✓ До края на срока ще съм глух и вече няма да ме чувате.

✓ Бургас е извън града!

✓ Млъкнете, защото ще затворя прозорците и всички ще се издушите!

✓ Не се претаравай да ти подкажат!!!

Снимката е истинска, ако искате да се уверите, идете на Централна гара

✓ Не да се каже – трябва да се произнесе!

✓ Светните пердетата!

✓ Че аз няма да обикалям от нас до вкъщи и обратно!

✓ Препарат с двойно действие – хем цапа, хем чисти!

✓ Това са част от половината от думите, които ще вземем днес.

✓ Да излезем вън да се поразкачим...

✓ Пълни мариули отвсякъде всички сте (при връщане на контролни).

✓ Който не

No Comment

Свежи пожелания

Честита нова 2006 година! Сигурно ви е писнало от стандартните „здраве, щастие и късмет“, затова ви пожелавам:

– здравето ви никога да не е в състояние, в каквото е градският транспорт;

– да спечелите толкова пари, колкото е общата сума на рушежите и подкупите в България през 2005 година;

– шестниците ви да се вдят и множат като застрахователните компании;

– да водите спокоен живот, на бавни обороти, като предприятие от социализма;

– с приятелите си да сте задружни и да се въртят около вас като бодигардове около мутра;

– да се образовате, за да не станете като вицове на Къцито;

– болестите да бягат от вас, както знаците – от магистралата!

Лъчезар, 10-ж

ушотел

само 0 СТ./мин.

без месечни такси

минимална продължителност на разговора: колко щеш!

всички говорят...
...без пари!

Лъчо, 10-ж

'So you want \$1000 for it?'
'Let's round it off.'
'?!'
'\$1024.'

Атанасов

✓ Подчертайте липсващото „С“.

✓ Това е квадрат във формата на кръг.

✓ Слушам! При това с молив!

✓ Те са сестри от един пол.

✓ Докато го кажа на български, го казах по-скоро на немски.

иска да слуша, да изключи.

✓ Не говорете, образувате ми шум!

✓ Сграбчвам се пише с Б, защото в множествено число става ОГРАБВАМ.

✓ – Г-жо, със запетай ли да ги напишем?

– Да, наредени като надежнички.

✓ Не ме гледа и т е подозрително заради този пакет с фъстъци на бюрото!

✓ Да... мм... Кой чете? Чете ли някой? Ааа, аз чета!

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Редакторски екип:

Петя МИТЕВА, Камелия ПЕТРОВА,
Ивайло ВАСИЛЕВ, Надежда
ИВАНОВА

Репортери:

Лъчезар АТАНАСОВ, Атанас
БАНЧЕВ, Маргарита ПЕЕВА

Фоторепортери:

Георги СТОИЛОВ, Никола
ТОДОРОВ, Моника ЗАПРЯНОВА

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив